

[Aksel Larsen.]

havde stillet saadanne Krav til Danmark som Betingelse for Vareudveksling, at deres Opfyldelse vilde være ensbetydende med, at dansk Industri faktisk blev skruet tilbage til Niveaueet før Krigen. Jeg fik intet Svar. Det ærede Medlem Hr. Christnas Møller tilraabte mig fra sin Plads i en Afbrydelse: Det passer ikke! — og jeg bad det ærede Medlem, naar han fik Ordet igen, herfra udtale sig om sin positive Viden og ganske udførligt om denne Sag. Det ærede Medlem forsøgte det. Udenrigsministeren talte to Gange — det var under Finanslovdebatten —, hver Gang var det en længere Tale, men han kom overhovedet ikke ind paa Sagen. Ikke desto mindre har jeg maattet opleve, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — jeg beklager, at han ikke er til Stede, men jeg er nødt til at sige det nu, jeg har Ordet, og han kan jo læse det i Fortrykket — under et Besøg i Norge — hvor han udtalte Ting, vi ikke har hørt ham udtale herhjemme, og som vi ikke har set i den danske socialdemokratiske Presse — hævdede, at dette impertinente Spørgsmaal fra Kommunisternes Side var blevet højtideligt afvist og tilbagevist af Regeringen. Spørgsmaalet er ikke blevet hverken afvist eller tilbagevist, Regeringen har slet ikke udtalt sig om det, og det ved det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch. Men naar man indtager den Holdning, naar man undlader at svare paa et saadant Spørgsmaal, naar man ikke engang har Mod til at dementere og bagefter forsøger at lade, som om man har dementeret, ja, saa er hele denne Holdning unægtelig egnet til at bekræfte min Mistanke.

Jeg vil ogsaa her henvise til, at den eneste Udtalelse, vi har kunnet faa fra Regeringen om Danmarks udenrigspolitiske Stilling, om Danmarks eventuelt truede Stilling, var en Udtalelse om, at Regeringen ved udmærket vel, at Forholdene er vanskelige, og at Kommunerne ikke bidrager til at gøre dem mindre vanskelige — det var en Udtalelse, Statsministeren fremkom med her i Tinget. Vi er altsaa ikke forvænt med Svar, men dette til Trods stiller jeg alligevel Spørgsmaal — jeg venter, som sagt, ikke at faa dem besvaret her, men jeg henstiller, at man i det mindste besvarer dem i Udvalget, om end vi nok ikke slipper ind der —: Har der været ført Forhandlinger med Stormagterne om dette Forslag til Militærordning? I bekræftende Fald: Hvilke Forhandlinger og med hvilket Resultat? Har man haft Forhandlinger med Tyskland om Spørgsmaalet Grænsebefæstninger? Hvilke Overvejelser har der været hos Regeringen i den

Henseende, og hvad er Aarsagen til, at man opgiver de Tanker, man havde, og som allerede var ved at blive udformet i Forslag?

Hvad enten det ene eller det andet er Grunden, hvad enten Regeringen mener, det er haabløst, og derfor skal man blot gøre noget uden at gøre noget reelt, eller Regeringen af Frygt ikke vover at gøre noget, saa fortsætter jeg en Undersøgelse af, om det kan nytte. Det forekommer mig klart, at et militært Forsvar for Danmark er en Umulighed, en Haabløshed, det forekommer mig klart, at Danmark ikke ved egen Kraft kan forsvare sig militært, og at Garanti for Danmarks territoriale Integritet og nationale Uafhængighed kun kan tilvejebringes, hvis der føres en effektiv og klog Udenrigspolitik.

Man har talt saa meget om Folkeforbundets Fallit. Folkeforbundets større eller mindre Fallit staar jo absolut i Forhold til den Holdning, Folkeforbundsstaterne indtager. Hvis de enkelte Stater, der er Medlemmer af Folkeforbundet, ingenting foretager sig, ingen Forslag stiller, ingen Holdning indtager i bestemte Spørgsmaal, ja, saa maa selve Folkeforbundet spille Fallit. Det eksisterer imidlertid endnu, og jeg anser det ikke for umuligt, at det paa visse Omraader, navnlig med Hensyn til Opretholdelse af Freden, kunde gøre Tjeneste, hvis de enkelte Stater, der er Medlemmer af det, deriblandt Danmark, viste en nogenlunde fast Vilje til at benytte Folkeforbundet som Instrument for Freden.

Det er let at se, at Uroen i europæisk Politik, at Krigstruselen er en Følge af politiske Omvæltninger i bestemte Stater i Europa, først og fremmest Italien og Tyskland. Det er let at se, at det er disse to europæiske Stater, som sammen med Japan udgør den aktive Trusel mod Freden — Italiens Krig mod Abessinien, Italiens og Tysklands Krig mod Spanien giver tilstrækkeligt Vidnesbyrd om dette.

Man har søgt at berolige sig med de Taler, Hitler ved forskellige Lejligheder har holdt, hvor han har forsikret om Tysklands ubegrænsede Fredsvilje og bl. a. er gaaet saa vidt, at han har tilbudt Holland og Belgien Tysklands Garanti for deres Uafhængighed. Nu er der hertil at sige: Det er mærkeligt, at hver Gang Hitler eller andre ansvarlige fra tysk Side taler om Garantier, om Sikkerhedstraktater, er det altid tosidede Traktater, hvor den stærkere Part altsaa er afgørende for, om Traktaten gælder. Dernæst har man altid omhyggeligt undladt at nævne Danmark i den Forbindelse. Der er fra engelsk Side rettet kraftige Opfordringer til Tyskland om at afgive en